

ผนวก ก

คำพิพากษาศาลปกครอง

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 410/2551 คำขอของผู้ฟ้องคดีที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการลงโทษทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 นั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาและไม่มีผลเป็นการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำขอที่ศาลไม่อาจกำหนดคำสั่งบังคับให้ได้ตามมาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.453/2551 คำสั่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่ 1978/2546 ลงวันที่ 25 กันยายน 2546 ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ 5 เป็นเวลา 3 เดือน มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งมาตรา 27 กำหนดให้เจ้าหน้าที่แจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองให้คู่กรณีทราบตามความจำเป็นแก่กรณีและมาตรา 30 กำหนดให้ในกรณีที่คำสั่งปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน รวมทั้งมาตรา 31 กำหนดให้คู่กรณีมีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้ และแม้ว่ามาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จะกำหนดให้เมื่อเกิดกรณีดังกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไร้ความจำเป็นให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ทำให้ไม่จำเป็นต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ จึงถือว่าการดำเนินการตามวิธีการที่เห็นสมควรดังกล่าวนั้นเป็นการกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการที่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 จึงอยู่ในบังคับที่จำต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ทั้งนี้ ตามมาตรา 3 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสอบปากคำพยานบุคคลและผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องไม่ใช่ในฐานะผู้ถูกกล่าวหาโดยมิได้มีการแจ้งสิทธิและหน้าที่ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามความจำเป็นและมีได้ให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริง

เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอทำให้ไม่มีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน ตลอดจนผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับสิทธิในการตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้อันได้แก่บันทึกปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อการโต้แย้งหรือชี้แจงหรือป้องกันสิทธิของตนได้ จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบด้วยมาตรา 27 มาตรา 30 และมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ได้พิจารณารายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว แล้วมีคำสั่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชที่ 1978/2546 ลงวันที่ 25 กันยายน 2546 ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละ 5 เป็นเวลา 3 เดือน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น อนุกรมวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดที่จำกัดสิทธิหรืออำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะดำเนินการทางวินัยให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญต่อไป

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.147/2552 การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่จังหวัดตรังตั้งขึ้นเป็นขั้นตอนหรือกระบวนการเตรียมการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตรังมีคำสั่งเพิกถอน น.ส. 3 ก. ของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา 61 วรรคหนึ่ง (2) แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน การดำเนินการดังกล่าวจึงถือเป็นการพิจารณาทางปกครองและคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดที่สั่งโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ตามลำดับ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ที่ได้รับคำสั่งให้ทำหน้าที่เป็นกรรมการในคณะกรรมการชุดดังกล่าวและผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะวินิจฉัยสั่งการจะต้องไม่ใช่บุคคลที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจจะทำให้การพิจารณาหรือการออกคำสั่งทางปกครองไม่เป็นกลางและไม่ชอบตามพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐาน ส.ค. 1 เลขที่ 11 ตำบลไม้ฝาด อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ซึ่งเป็นที่ดินแปลงอื่นมายื่นขอออก น.ส. 3 ก. ทับที่ดินชายทะเลในเขตอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหมได้มีนาย ฉ. ซึ่งดำรงตำแหน่งนายอำเภอสิเกาในขณะนั้นเป็นผู้ลงนามอนุมัติและออก น.ส. 3 ก. ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตาม น.ส. 3 ก. เลขที่ 862 ต่อมาเมื่อมีผู้ร้องเรียนและจังหวัดตรังได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงขึ้น ปรากฏว่า คณะกรรมการชุดดังกล่าวที่เสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดตรังไม่ให้เพิกถอน น.ส. 3 ก. ของผู้ฟ้องคดีมีนาย ฉ. ซึ่งได้เลื่อนระดับขึ้นดำรงตำแหน่งปลัดจังหวัดตรังเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง การที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงไม่ได้มีการสอบสวนพยานบุคคลหรือพยานเอกสารและนำพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดตรังอันจะแสดงให้เห็นว่าที่ดินตาม ส.ค. 1 ไม่ใช่เป็นที่ดิน

แปลงเดียวกันกับที่ดินที่ออก น.ส. 3 ก. ให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ได้มีมติตามความเห็นของนาย จ. ที่อ้างถึงความเป็นผู้อยู่ในพื้นที่และรู้จักพื้นที่เป็นอย่างดีรวมทั้งความเป็นผู้รู้ระเบียบกฎหมายอย่างดีและการปฏิบัติตามขั้นตอนตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการออก น.ส. 3 ก. มาเป็นเหตุผลเพื่อเสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตรังสั่งไม่เพิกถอน น.ส. 3 ก. ย่อมเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นการสอบสวนพิจารณาและเสนอความเห็นที่ขาดความเป็นกลางและไม่น่าเชื่อถือ รวมทั้งย่อมไม่ปรากฏผลการสอบสวนอันจะแสดงให้เห็นว่ามีการออก น.ส. 3 ก. โดยไม่ชอบ นอกจากนั้นเมื่อนาย จ. ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดตรังได้มีคำสั่งไม่ใช้อำนาจเพิกถอนหรือแก้ไข น.ส. 3 ก. ของผู้ฟ้องคดีตามมติของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง การสอบสวนพิจารณาและการเสนอความเห็นของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่มีนาย จ. ในฐานะปลัดจังหวัดตรังเป็นประธาน และการพิจารณาสั่งการในเวลาต่อมาโดยนาย จ. ในฐานะผู้ว่าราชการจังหวัดตรังที่เห็นสมควรไม่ใช้อำนาจเพิกถอนหรือแก้ไข น.ส. 3 ก. ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการพิจารณาทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนได้เสียในฐานะเป็นผู้ลงนามออก น.ส. 3 ก. ดังกล่าวมาก่อน และได้เสนอความเห็น พิจารณาวินิจฉัยสั่งการ หรือดำเนินการอื่นใดในลักษณะปกป้องการกระทำของตนในอดีตเพื่อมิให้มีการเพิกถอน น.ส. 3 ก. ที่ตนเป็นผู้ลงนามอนุมัติ อันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.245-246/2552 ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า ในองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่ละแห่งให้มีคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดคณะหนึ่ง ประกอบด้วย (1) ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน (2) หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดสามคน (3) ผู้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสี่คนประกอบด้วยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดคัดเลือกหนึ่งคน ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และผู้แทนข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งคัดเลือกกันเองหนึ่งคน (4) ผู้ทรงคุณวุฒิสี่คนซึ่งคัดเลือกจากบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านการบริหารส่วนท้องถิ่นด้านการบริหารงานบุคคล หรือด้านอื่น ที่จะเป็นประโยชน์แก่การบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มาตรา 10 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การประชุมของคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม วรรคสอง บัญญัติว่า ในการประชุมถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุม วรรคสาม บัญญัติว่า ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับกรรมการผู้ใดโดยเฉพาะ

กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม มาตรา 15 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด แต่สำหรับการออกคำสั่งแต่งตั้งและการให้ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่งต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดก่อน ซึ่งตามข้อ 70 วรรคสอง และวรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดเชียงราย เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 24 มกราคม 2545 กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วแต่กรณีเห็นว่าข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการเพื่อพิจารณาทำความเห็น และเมื่อคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการมีความเห็นเป็นประการใดให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติเป็นประการใดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการต้องไม่เป็นกรรมการในคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ โดยให้คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้เป็นคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ (1) รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการในจังหวัดหนึ่งคน (2) นายอำเภอหรือหัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่ในจังหวัดสองคน (3) ผู้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนสามคนประกอบด้วยรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนึ่งคน ผู้แทนข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดสองคน (4) ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ด้านบริหารงานบุคคลหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยสามคน และข้อ 115 วรรคหนึ่ง กำหนดให้การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ทำความเห็นเสนอ เมื่อคณะกรรมการ

ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติเป็นประการใดแล้วให้นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น วรรคสอง กำหนดว่า หากผู้อุทธรณ์เห็นว่ามติดังกล่าวขัดแย้งกับมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยให้มีสิทธิร้องต่อคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อพิจารณาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือเพิกถอนมตินั้นตามความในมาตรา 19 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และโดยที่ข้อ 68 วรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2544 กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการต้องไม่เป็นกรรมการในคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ นอกจากนั้นตามมาตรา 3 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 บัญญัติว่าวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่างๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ และมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 16 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 13 เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะกระทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ และมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติว่า บทบัญญัติมาตรา 13 ถึงมาตรา 16 ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้ หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้

จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า หลักเกณฑ์ตามข้อ 68 วรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2544 และตามข้อ 70 วรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดเชียงราย เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 24 มกราคม 2545 ที่กำหนดไว้เช่นเดียวกันว่า คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการต้องไม่เป็นกรรมการในคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือคณะกรรมการพิจารณา

อุทธรณ์และการร้องทุกข์ นั้น มีเจตนารมณ์ที่จะให้การพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ ดำเนินการโดยคณะกรรมการทั้งสามชุดดังกล่าวซึ่งเป็นการพิจารณาทางปกครองและเป็นขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อ สิทธิของข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้มีการดำเนินการอย่างโปร่งใส บริสุทธิ์ยุติธรรม และปราศจากความคลางแคลงใจต่อกรรมการแต่ละคนในเรื่องความเป็นกลาง รวมทั้งเพื่อให้มี การตรวจสอบถ่วงดุลซึ่งกันและกันระหว่างคณะกรรมการทั้งสามชุด ดังนั้น นอกจากเจ้าหน้าที่ของ รัฐตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นกรรมการในคณะกรรมการชุดใดชุด หนึ่งจะต้องไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นกรรมการในคณะกรรมการชุดอื่นๆ อีกสองชุดแล้ว ตัวบุคคลที่เคยมีส่วนร่วมในการพิจารณาเรื่องใดในคณะกรรมการชุดหนึ่งแล้วย่อมต้องถูกห้ามมิ ให้มีส่วนร่วมในการพิจารณาเรื่องเดียวกันอีกในคณะกรรมการที่เหลืออีกสองชุด ไม่ว่าบุคคลคน นั้นจะเข้าไปมีส่วนร่วมเป็นกรรมการพิจารณาเรื่องดังกล่าวในฐานะหรือตำแหน่งใดๆ ก็ตาม เพราะ มิฉะนั้นแล้วเจตนารมณ์ที่ต้องการให้การพิจารณาทางปกครองโดยคณะกรรมการทั้งสามชุด เป็นไปอย่างโปร่งใส บริสุทธิ์ยุติธรรม ปราศจากความคลางแคลงใจต่อกรรมการแต่ละคนในเรื่อง ความเป็นกลาง และเพื่อให้มีการตรวจสอบถ่วงดุลซึ่งกันและกันระหว่างคณะกรรมการทั้งสามชุด ย่อมไม่บรรลุผล ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า หลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ได้สอบสวนพิจารณาและเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงกรณีใช้สิทธิเบิกค่า เช่าบ้านข้าราชการโดยมิได้อาศัยอยู่เป็นประจำในบ้านเช่าพิพาทได้เสนอให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงได้รายงานเพื่อดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ประกอบกับข้อ 70 วรรค สอง ของประกาศคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดเชียงราย เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 24 มกราคม 2545 คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย และการให้ออกจากราชการซึ่งมีนาย ศ. รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย ในฐานะประธานคณะ อนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการและทำหน้าที่เป็น ประธานในการประชุมได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ 3/2546 เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2546 มีมติ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจึงเสนอเรื่องพร้อมความเห็น ไปยังคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย (ก.จ.จ. เชียงราย) ก.จ.จ. เชียงราย ในการประชุมครั้งที่ 2/2547 เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 ซึ่งมีนาย ศ. รองผู้ว่าราชการ

จังหวัดเชียงรายปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุมได้พิจารณาที่มีมติเห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ ต่อมาเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย ที่ 156/2547 ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ ก.จ.จ. เชียงราย ดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ 5 และวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2547 อุทธรณ์ต่อ ก.จ.จ. เชียงราย แต่ ก.จ.จ. เชียงราย ในการประชุมครั้งที่ 7/2547 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ซึ่งมีนาย ศ. รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายและทำหน้าที่เป็นประธานในการประชุมเช่นเดียวกันได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเห็นได้ว่าการทำหน้าที่ประธานในที่ประชุมของนาย ศ. ทั้งในคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการและใน ก.จ.จ. เชียงราย เป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อทำหน้าที่ควบคุมการประชุมและพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีทั้งในขั้นตอนการพิจารณาเสนอความเห็นโดยคณะกรรมการและการพิจารณามีมติเห็นชอบให้สั่งลงโทษและการพิจารณาวินิจฉัยยกอุทธรณ์โดย ก.จ.จ. เชียงราย ซึ่งไม่ว่าการทำหน้าที่ดังกล่าวของนาย ศ. จะทำหน้าที่ในฐานะรองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย หรือในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีโดยบุคคลคนเดียวกันในคณะกรรมการทั้งสองชุดจึงเป็นกรณีที่มีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางในทางรูปแบบหรือโดยสภาพภายนอกของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครองและไม่ชอบตามข้อ 68 วรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2544 และข้อ 70 วรรคสี่ ของประกาศคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดเชียงราย เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ลงวันที่ 24 มกราคม 2545 นอกจากนั้นตามหลักฐานรายงานการประชุมของ ก.จ.จ. เชียงราย ในการประชุมครั้งที่ 2/2547 เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 ที่มีมติเห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังปรากฏข้อเท็จจริงว่าในการพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีการพิจารณาถึงพยานหลักฐานทั้งที่สนับสนุนข้อกล่าวหาหรือที่ได้แย้งหักล้างข้อกล่าวหาแต่อย่างใดทั้งสิ้น คงมีเพียงนาย ศ. ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมได้กล่าวว่าการขอเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นการปกปิดผู้บังคับบัญชาและเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงและหัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดจังหวัดเชียงรายได้ชี้แจงสนับสนุนว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้อยู่จริงในบ้านเช่าพิพาทจึง

ไม่ถึงขั้นทุจริต แต่เมื่อนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเชียงรายซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งได้สอบถามในที่ประชุมว่าข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ยกขึ้นอ้างเพื่อแก้ข้อกล่าวหาไม่ทราบว่าจะสามารถรับฟังได้หรือไม่ อย่างไร และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะไปอาศัยอยู่บ้านของตนเองกับน้องสาวที่อำเภอเวียงชัย ผู้ฟ้องคดีได้อาศัยอยู่ที่ใด นาย ศ. กลับพยายามชี้แจงในลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีอาศัยอยู่จริงกับน้องสาวที่ไม่แข็งแรงมีโรคประจำตัวที่บ้านในเขตอำเภอเวียงชัยห่างจากบ้านเช่าพิพาทประมาณหนึ่งกิโลเมตรเศษและในบ้านเช่าพิพาทยังมีครอบครัวเจ้าของเดิมอาศัยอยู่ด้วย จากนั้นจึงรวบรัดตัดความให้ที่ประชุมยกมือลงมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการที่เสนอให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และริบปดประชุมหลังจากที่หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายชี้แจงขั้นตอนการออกคำสั่งตามมติดังกล่าว กรณีจึงเห็นได้ว่าการทำหน้าที่ของนาย ศ. ซึ่งมีส่วนร่วมในการเป็นประธานการประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีทุกขั้นตอนทั้งในการพิจารณาเสนอความเห็น การพิจารณาเห็นชอบให้สั่งลงโทษ และการวินิจฉัยยกอุทธรณ์รวมทั้งการให้ข้อมูล ความเห็น หรือการดำเนินการใดๆในที่ประชุมของ ก.จ.จ. เชียงราย ในลักษณะที่เป็นการปกป้องความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการที่ตนเองเคยทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมมาก่อน อันทำให้เกิดผลในทางลบต่อผู้ฟ้องคดีถือเป็นการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการที่มีเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการซึ่งมีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางหรือมีเหตุแห่งความไม่เป็นกลางในทางเนื้อหาหรือโดยสภาพภายในของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการที่มีส่วนร่วมในการพิจารณาทางปกครอง อันเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบตามมาตรา 16 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งนำมาบังคับใช้ตามมาตรา 3 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเนื่องจากไม่ใช่กรณีที่ไม่มีผู้ยื่นปฏิบัติหน้าที่แทนได้เพราะหากนาย ศ. ไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้บทบัญญัติตามมาตรา 10 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมแทนได้อยู่แล้ว และมิใช่เป็นกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนหากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้หรือไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนผู้นั้นได้ อันจะเป็นข้อยกเว้นมิให้นำบทบัญญัติมาตรา 13 ถึงมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาบังคับใช้ตามมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งการทำหน้าที่ของนาย ศ. มิใช่เป็นการมีส่วนร่วมพิจารณาในฐานะกรรมการคนหนึ่งเท่านั้นหากแต่เป็น

การทำหน้าที่ประธานในที่ประชุมซึ่งมีบทบาทสำคัญในการควบคุม กำหนดทิศทางการประชุม และอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้กรรมการที่มีความเห็นสนับสนุนหรือคัดค้านได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนหรือไม่ก็ได้ อีกทั้งยังเป็นการทำหน้าที่ในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงรายซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของกรรมการที่เป็นตัวแทนจากส่วนราชการประจำจังหวัด และเป็นผู้มีอำนาจกำกับดูแลผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ย่อมทำให้ความเห็นของนาย ศ. มีอิทธิพลเหนือกรรมการที่เป็นตัวแทนจากส่วนราชการประจำจังหวัดและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เป็นกรรมการส่วนใหญ่ใน ก.จ.จ. เชียงราย ดังจะเห็นได้จากหลักฐานบันทึกรายงานการประชุมของ ก.จ.จ. เชียงราย ครั้งดังกล่าวที่ปรากฏว่าไม่มีกรรมการแม้แต่คนเดียวที่แสดงความคิดเห็นในลักษณะที่แตกต่าง ชัดแจ้ง คัดค้าน หรือไม่เห็นด้วยกับความเห็นของนาย ศ. หรือความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการที่มีนาย ศ. เป็นประธาน นอกจากนี้ ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติให้คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีกรรมการทั้งหมดรวม 12 คน แต่ในการประชุมของ ก.จ.จ. เชียงราย ที่พิจารณาเรื่องวินัยของผู้ฟ้องคดีมีกรรมการมาประชุมจำนวน 9 คน โดยในจำนวนผู้ที่มาประชุมมีผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสีย รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และ ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายที่ถูกผู้ฟ้องคดีคัดค้านรวมอยู่ด้วย ที่ประชุมจึงให้บุคคลทั้งสามออกจากที่ประชุมทำให้มีกรรมการเหลืออยู่ในที่ประชุมเพื่อร่วมพิจารณาเพียง 6 คน เมื่อการทำหน้าที่ของนาย ศ. ในฐานะประธานกรรมการไม่ชอบด้วยกฎหมายอีกคนหนึ่งจึงคงเหลือกรรมการที่ทำหน้าที่โดยชอบเพียง 5 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ทำให้มีจำนวนกรรมการไม่ครบองค์ประชุมตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มติของ ก.จ.จ. เชียงราย ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายที่ 156/2547 ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2547 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติดังกล่าว และมติ ก.จ.จ. เชียงราย ในการประชุมครั้งที่ 7/2547 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดียอมเป็นคำสั่งและมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย และเมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 ว่า มติ ก.จ.จ. เชียงรายขัดแย้งกับมาตรฐานทั่วไปตามมาตรา 19 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ข้อ 3 วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2544 และข้อ 115 วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดเชียงราย เรื่อง

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ลงวันที่ 24 มกราคม 2545 มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 ในการประชุมครั้งที่ 11/2548 เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2548 ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และ ก.จ.จ. เชียงรายดำเนินการทางวินัยโดยชอบตามมาตรฐานทั่วไปและชอบด้วยกฎหมายแล้วนั้น จึงเป็น มติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกันคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.179/2552 คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 270/2543 ลงวันที่ 11 เมษายน 2543 ที่สั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โดยที่บทบัญญัติมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กำหนดว่า การกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่าง ร้ายแรงนั้น การพิจารณาให้คำนี้ถึงเกียรติของข้าราชการและความรู้สึกของสังคมที่มีต่อ การกระทำของข้าราชการผู้นั้น ประกอบกับเจตนาในการกระทำโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของ ข้าราชการผู้นั้นว่าได้กระทำการอันทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียงหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจซึ่งโดยสภาพของการเป็นข้าราชการตำรวจผู้ฟ้องคดียอม ได้รับความยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปว่าเป็นผู้มีเกียรติและศักดิ์ศรี ต้องประพฤติตนอยู่ใน ระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดและเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม สำหรับคดีนี้ในทางการสอบสวน รวบรวมพยานหลักฐานนางสาว พ. ได้ให้ถ้อยคำเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2541 ต่อพันตำรวจโท ช. ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เป็นผู้สืบสวนข้อเท็จจริงว่าตนอยู่กินกับสิบตำรวจโท ล. โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสมีบุตรด้วยกัน 2 คน เมื่อประมาณเดือนเมษายน 2539 ผู้ฟ้องคดีได้ โทรศัพท์มาคุยกับตนและได้ออกไปรับประทานอาหารที่ร้านศุภารมย์กับร้านครัวหลวงและได้ หลับนอนกับผู้ฟ้องคดีที่โรงแรมเวนิซ หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีกับตนก็ไปร่วมหลับนอนกันที่โรงแรม ดังกล่าวบ่อยๆ ทุกครั้งที่ไปหลับนอนผู้ฟ้องคดีจะกระทำชำเราจนเสร็จความใคร่รวมประมาณ 4 ครั้ง ต่อมาเมื่อสิบตำรวจโท ล. จับได้ว่าผู้ฟ้องคดีกับตนมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวจึงได้เลิกคบหากับ ผู้ฟ้องคดีมาตั้งแต่เมื่อต้นปี พ.ศ. 2540 ต่อมานางสาว พ. ได้ร้องเรียนต่อผู้บังคับการตำรวจ นครบาล 8 ว่าถ้อยคำที่เคยให้ไว้ต่อพันตำรวจโท ช. ซึ่งเป็นผู้สืบสวนข้อเท็จจริงนั้นเกิดจากการ บังคับข่มขู่ของสิบตำรวจโท ล. และในระหว่างให้ถ้อยคำสิบตำรวจโท ล. นั่งฟังอยู่ด้วยทำให้เกิด ความเกรงกลัวจึงขอให้ถ้อยคำใหม่โดยไม่ให้สิบตำรวจโท ล. ทราบ ต่อมาพันตำรวจโท ช. ได้ สอบปากค่านางสาว พ. อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2541 ซึ่งนางสาว พ. ให้ถ้อยคำว่า ตามที่ได้เคยให้ถ้อยคำไว้ว่าเคยหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีนั้นไม่เป็นความจริง ต่อมาในชั้นการ

สอบสวนทางวินัยนางสาว พ. ก็ยืนยันคำให้การที่ให้ไว้เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2541 แต่เมื่อมีการดำเนินคดีกับนางสาว พ. ในข้อหาแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานนางสาว พ. ก็ได้รับสารภาพต่อหน้าพนักงานสอบสวนและศาลแขวงธนบุรีว่าที่ให้การว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นเพราะผู้ฟ้องคดีได้ขอร้องให้ช่วยเหลือ ที่จริงแล้วตนมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและเคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีจริง พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำให้การของนางสาว พ. ที่ให้ไว้กับพันตำรวจโท ช. เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2541 ว่าตนมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและเคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นคำให้การที่ได้ให้ถ้อยคำในครั้งแรกหลังเกิดเหตุไม่นาน ส่วนถ้อยคำที่นางสาว พ. ได้ให้ไว้กับพันตำรวจโท ช. เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2541 และคำให้การในชั้นสอบสวนทางวินัยว่าตนไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีถ้อยคำที่ตนเคยให้ไว้ต่อพันตำรวจโท ช. เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2541 เกิดจากการบังคับข่มขู่ของสิบตำรวจโท ล. นั้น เป็นคำให้การที่พยานได้ให้ถ้อยคำภายหลังจึงน่าจะเชื่อว่า คำให้การที่ได้ให้ไว้ในครั้งหลังมีการเสริมแต่งเพื่อช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีให้พ้นจากการดำเนินการทางวินัย ประกอบกับนางสาว พ. ได้ให้การรับสารภาพต่อหน้าพนักงานสอบสวนและศาลแขวงธนบุรีว่าตนมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและเคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีจริง ที่ตนได้ให้การว่าไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางชู้สาวและไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ฟ้องคดีนั้นเป็นเพราะผู้ฟ้องคดีได้ขอร้องให้ช่วยเหลือ นอกจากนี้ การที่สิบตำรวจโท ล. ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีเป็นคู่กับภริยาของตนเป็นเรื่องที่น่าอับอายเสื่อมเสียเกียรติและศักดิ์ศรีของสิบตำรวจโท ล. หากไม่เป็นความจริงสิบตำรวจโท ล. คงไม่ใส่ความภริยาของตนเอง อีกทั้งผู้ฟ้องคดีกับสิบตำรวจโท ล. มิได้มีเรื่องโกรธเคืองกันมาก่อน ดังนั้น จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกับนางสาว พ. มีความสัมพันธ์ชู้สาวและเคยร่วมหลับนอนกันจริง ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าสิบตำรวจโท ล. ชอบดื่มสุราเป็นประจำเมื่อดื่มสุราแล้วจะเลอะเลือนและจำเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ได้ ซึ่งเป็นที่น่าสงสัยว่าขณะที่สิบตำรวจโท ล. ร้องเรียนผู้ฟ้องคดีสิบตำรวจโท ล. ดื่มสุรามาก่อนหรือไม่ เห็นว่า อุทธรณ์ข้อนี้ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นตามข้อ 101 วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ศาลจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่ามีการแต่งตั้งพันตำรวจโท ช. เป็นผู้สืบสวนข้อเท็จจริงและเป็นคณะกรรมการสอบสวนด้วยซึ่งการแต่งตั้งบุคคลคนเดียวกันเป็นทั้งผู้สืบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี เห็นว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาได้กำหนดการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไว้ในข้อ 3 ว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้

แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนอย่างน้อยสามคน... และข้อ 8 วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวกำหนดว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนถ้าผู้นั้นมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (1) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา (2) มีประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่สอบสวน (3) มีสาเหตุหรือเหตุเกี่ยวข้องกับผู้ถูกกล่าวหา (4) เป็นผู้กล่าวหาหรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาหรือร่วมบิดาหรือมารดาของผู้กล่าวหา (5) มีเหตุอื่นซึ่งอาจทำให้การสอบสวนเสียความเป็นธรรม และวรรคสอง กำหนดว่า การคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน โดยแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านไว้ในหนังสือคัดค้านด้วยว่าจะทำให้การสอบสวนไม่ได้ความจริงและความยุติธรรมอย่างไร...ซึ่งในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้นผู้กำกับการหัวหน้าสถานีตำรวจนครบาลลำพร้าได้แต่งตั้งพันตำรวจโท ช. เป็นประธานกรรมการและพันตำรวจโท ซ. เคยได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงมาก่อน ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการแต่งตั้งบุคคลคนเดียวกันเป็นทั้งผู้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนไม่เป็นธรรม เห็นว่า ตามกฎ ก.พ. ดังกล่าว มิได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่ามีให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้สืบสวนข้อเท็จจริงเป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก แต่อย่างไรก็ตามการแต่งตั้งผู้สืบสวนข้อเท็จจริงเป็นคณะกรรมการสอบสวนวินัยอาจถูกคัดค้านได้ โดยผู้มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยมีอำนาจที่จะพิจารณาคำคัดค้านว่ามีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ และอาจสั่งให้กรรมการที่ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวนหรือยกคำคัดค้านนั้นก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วแต่มิได้คัดค้านคณะกรรมการตามคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ตั้งใจที่จะคัดค้านการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมาตั้งแต่ต้น และเมื่อพิจารณาตามกระบวนการพิจารณาในการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการดังกล่าวก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุที่จะทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางแต่อย่างใด ดังนั้น กระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยดังกล่าวจึงชอบแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 270/2543 ลงวันที่ 11 เมษายน 2543 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะสำนักงานตำรวจแห่งชาติยังมิได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้เพียงพอต่อการประกอบการพิจารณาที่มีความเห็นเป็นยุติทางใดทางหนึ่งโดยปราศจากข้อสงสัยได้จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งนี้ เป็นไปตามมาตรา 227 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เห็นว่า การดำเนินกระบวนการทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญานั้นแยกต่างหากจากกัน โดยคดีอาญานั้นประสงค์จะ

นำผู้กระทำผิดมาลงโทษเนื่องจากการกระทำเป็นการกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยและความสงบสุขของประชาชนและสังคม ส่วนการลงโทษทางวินัยนั้นเป็นการบังคับเฉพาะบุคคลผู้เป็นข้าราชการเท่านั้น เพื่อควบคุมให้ข้าราชการอยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ ข้อพึงปฏิบัติ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและมีกฎหมายระเบียบบังคับแยกต่างหากจากคดีอาญา อีกทั้งการรับฟังพยานหลักฐานก็แตกต่างกัน เมื่อข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ทางคู่สาวกับนางสาว พ. ในขณะที่เป็นภริยาของสืบตำรวจโท ล. อันเป็นพฤติการณ์ที่ถือว่าการกระทำที่เสื่อมเสียถึงเกียรติของข้าราชการและความรู้สึกของสังคมที่มีต่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีอื่นทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียง จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าอับอาย อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้ว ดังนั้น คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 270/2543 เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการตำรวจออกจากราชการ ลงวันที่ 11 เมษายน 2543 และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ที่ให้ยกอุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.118/2551 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 30 พฤศจิกายน 2542 เป็นต้นไป การออกคำสั่งใดๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้กระทำภายหลังวันดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา 15 ประกอบกับมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ฉะนั้น การที่นายอำเภอทาลีได้มีคำสั่งอำเภอทาลีที่ 4/2543 ลงวันที่ 5 มกราคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจ เนื่องจากการใช้อำนาจของนายอำเภอที่อยู่ตามมาตรา 13 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานส่วนตำบล พ.ศ. 2539 ขัดหรือแย้งกับอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลตามมาตรา 15 ประกอบกับมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 แม้ตามความในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวมาตรา 13 ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 9 ไม่ดำเนินการทางวินัยตามอำนาจหน้าที่ ให้ นายอำเภอท้องที่ในฐานะผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนก็ตาม แต่เนื่องจากไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นว่าได้มีการแจ้งให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา 9 ซึ่งกรณีนี้คือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำแคมดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีแล้วได้รับการปฏิเสธหรือผู้มีอำนาจตามกฎหมายไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังกล่าว ดังนั้น คำสั่งอำเภอทาลีที่ 4/2543 ลงวันที่ 5 มกราคม 2543 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่าง

ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ เมื่อคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบย่อมส่งผลให้การดำเนินกระบวนการทางวินัยในภายหลังโดยอาศัยผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ชอบไปด้วย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 นำผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวมาพิจารณาและมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลาสองเดือนเป็นลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นเหตุให้มติดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่สั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วยเช่นเดียวกัน

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.106/2549 ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ โดยคณะกรรมการเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แต่ผู้ฟ้องคดีรับราชการมาเป็นเวลา 19 ปี ปฏิบัติงานเป็นผลดีแก่ทางราชการเสมอมาและไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อน จึงเห็นควรปลดออกจากราชการ เนื่องจากโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นโทษปลดออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จึงเสนอเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 พิจารณาและผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 พิจารณาแล้วมีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เห็นว่า การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้วินิจฉัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง และมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยไม่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงตามรายงานและเอกสารว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริงหรือไม่จึงไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ที่ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 350/2548 ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 คำสั่งทางปกครอง หมายความว่า การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้ง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ ประกอบกับตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 กำหนดว่า ในกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการได้ส่วนว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา 82 วรรคสาม และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 นั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาเพิกถอนมติดังกล่าว พิจารณาแล้วเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการทางปกครองในเบื้องต้นยังไม่เป็นคำสั่งที่มีผลบังคับตามกฎหมาย ซึ่งประธานกรรมการต้องส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีมติไว้ต่อไป ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 เท่านั้น มติดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี หรือเป็นผลการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางวินัยในขณะนั้นแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา 42 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542